

Nr 26

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående vissa ändringar i förordningen om allmän energiskatt.

(1:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 283 av herrar *Georg Carlsson* och *Franzén* samt II: 354 av herr *Elmwall m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte besluta, att beskattningsvärdet för beräkning av energiskatt å elektrisk kraft måtte vara lika med summan av de avgifter, varmed producenten av elektrisk kraft debiterar förbrukaren, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till den härför erforderliga författningsändringen; ävensom

2) de likalydande motionerna I: 297 av herr *Mattsson* och II: 367 av herr *Eriksson* i *Bäckmora m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av energibesattningen av elkraft för s. k. borgerliga ändamål, att med verkan från den 1 juli 1959 nuvarande värdeskatt med 7 procent av kraftpriset ersättes av styckeskatt med 1 öre/kWh i enlighet med vad i motionerna anförts, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningstext.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 354 och II: 367.

Gällande bestämmelser

Beskattningen av elektrisk kraft regleras genom förordningen den 31 maj 1957 om allmän energiskatt, vilken förordning, såvitt gäller elkraft, trädde i stället för elskatteförordningen av den 1 juni 1951. Med undantag för kraft, som användes av kommunikationsföretag för bandrift och liknande ändamål, är i princip all kraftförbrukning inom landet beskattad enligt energiskatteförordningen. Ikraftträdandet av denna förordning medförde en utvidgning av beskattningsområdet såtillvida att detaljförbrukningen av elkraft, som varit skattefri sedan 1952, åter beskattades.

För elektrisk kraft, som förbrukas i industriell rörelse med en förbrukning av mer än 40 000 kilowattimmar för driftställe och beskattningsår (1 juli—30 juni) utgår skatten med 10 procent av kraftens beskattningsvärde.

För övrig kraft höjdes energiskatten genom beslut av 1958 års A-riksdag från 5 procent till 7 procent av kraftens beskattningsvärde. Under denna skattesats faller elektrisk kraft, som detaljdistribueras för borgerliga behov, d. v. s. hushålls-, jordbruks- och yrkeskonsumtionen, samt kraftförbrukningen för gatubelysning m. m. Beskattningsvärdet är enligt energiskatteförordningen i princip lika med summan av de avgifter, som förbrukaren har att erlägga för kraften.

Skatten för elektrisk kraft erlägges av den som förbrukat kraften. Är förbrukaren producent av kraften inlevererar han själv skatten till statsverket. Övriga kraftförbrukare erlägger skatten till kraftleverantören samtidigt med kraftavgifterna, varefter kraftleverantören har att redovisa och inbetala skatten till statsverket. För energiskatten på elektrisk kraft är kontrollstyrelsen beskattningsmyndighet.

Frågans tidigare behandling

I den inom finansdepartementet upprättade promemorian angående en allmän energibesättning, som låg till grund för *1957 års riksdagsbeslut* i ämnet, förordades en styckeskatt för den borgerliga förbrukningen. I remissyttrandena över förslaget från de remissinstanser, som representerade distributionsintressena, nämligen vattenfallsstyrelsen och elverksföreningen, föreslogs emellertid en värdeskatt med hänsyn till att en dylik skatteform vore mindre tarifferubbande och därjämte enklare ur uppbörds- och redovisningsynpunkt.

I proposition nr 175 till 1957 års riksdag anförde departementschefen bl. a. följande.

De önskemål som sålunda uttalats av distributörerna bör enligt min mening beaktas. Jag förordar fördenskull, att skatten å elektrisk kraft, som detaljdistribueras, uttages såsom värdeskatt. Vid mitt ställningstagande på denna punkt har jag särskilt tagit fasta på elverksföreningens uttalande, att kraftavgifterna för olika grupper av förbrukare numera är i hög grad utjämnade. Möjlighet bör dock, såsom också framhållits av vattenfallsstyrelsen och elverksföreningen, öppnas för kontrollstyrelsen att förordna om styckeskatt i fall där en värdebesättning med hänsyn till särskilda förhållanden skulle erbjuda tekniska svårigheter. Framställning bör i dylika fall göras av vederbörande distributör och skattesatsen bör avvägas efter det genomsnittliga priset för detaljdistributionen.

I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 47 anslöt sig bevillningsutskottet till förslaget i propositionen, att skatten å elektrisk kraft, som distribueras för såväl borgerlig som industriell förbrukning, skulle uttagas såsom en värdeskatt.

I de likalydande motionerna I:153 och II:187 vid *1958 års riksdag* anfördes, att den ursprungligen avsedda skattebelastningen på borgerlig kraft hade ökat på grund av höjda taxor. Därför yrkades att sådana direktiv måtte utfärdas för skattens beräkning att densamma inte drabbade detaljabonnementerna med högre belopp än som ursprungligen avsetts.

Bevillningsutskottet, som behandlade motionerna i sitt av 1958 års A-riksdag godkända betänkande nr 30, anförde härom följande.

Den i motionerna påtalade konsekvensen av skattens utformning skulle i och för sig kunna undvikas om man övergår till att beräkna skatten per kilowattimme i stället för procentuellt. Vid tillkomsten av energiskatteförordningen prövades ingående vilken av dessa båda beräkningsgrunder som borde väljas. Det befanns därvid att fördelarna med en procentuell skatt övervägde. Utskottet finner inte anledning att nu inta en ändrad ståndpunkt och kan därför inte tillstyrka motionerna.

Motionerna

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I de likalydande motionerna I:283 och II:354 anföres i huvudsak följande. Vid riksdagsbehandlingen 1957 synes man ha förutsatt, att energiskatten på elkraft skulle utgå på de avgifter, som förbrukaren har att erlagga för den elektriska kraften. I propositionen talades om »energi-beskattnings av elektrisk kraft». I motiveringen anfördes, att energibeskattnings även om möjligt skulle syfta till en minskning av elkraftkonsumtionen, varvid man måste ha räknat med att beskattnings skulle baseras på förbruknings storlek. Energiskatteförordnings bestämmelser om att »beskattningsvärdet är lika med summan av de avgifter, som förbrukaren har att erlagga för den elektriska kraften» bör också kunna tolkas på detta sätt. En sådan tolkning måste också ha legat till grund för elverksföreningens uttalande, att kraftavgifterna för olika grupper av förbrukare numera är i hög grad utjämnade, vilket uttalande hade avgörande betydelse för riksdagens beslut att föredraga värdebeskattnings framför styckebeskattnings.

Kontrollstyrelsens tolkning av bestämmelserna i förordningen har emellertid en annan innebörd. Tillämpningen har på grundval härav blivit, att förbrukaren får erlagga skatt även på kostnader, som han har att vidkännas för underhåll av distributionsföretag, vari han är delägare. Medlem av elektrisk förening får sålunda nu betala energiskatt även på den kostnad som belöper på honom för underhåll av föreningens eget elnät, arvudet till ordföranden och andra administrationskostnader, lön till elmontör, mätarhyror m. m. Såsom ovan framhållits kan detta icke ha varit avsikten vid riksdagens beslut i frågan.

Frågan om värdeskatt eller styckeskatt är enligt motionärernas mening icke av avgörande betydelse. Elföreningarna torde själva ha möjlighet att — om de så finner lämpligt — debitera medlemmarna genom styckebeskattnings. Det väsentliga är emellertid, att bestämmelserna i energiskatteförordningen ändras på sådant sätt, att elföreningen inte behöver inleverera skatt mer än på den elkraft som förbrukats. Nuvarande tillämpning medför en hård belastning av glesbygderna, vilket inte kan ha varit riksdagens avsikt vid beslutet 1957. Enligt motionärernas mening bör ifrågavarande bestämmelser i energiskatteförordningen förtydligas, så att det klart anges, att

beskattningsvärdet är lika med summan av de avgifter, varmed producenter av elektrisk kraft debiterar förbrukare.

Som motivering för yrkandet i de likalydande motionerna I:297 och II:367 anföres bl. a. Uttagande av elskatten för industriell kraft som värdeskatt erbjuder inga speciella svårigheter, och högspänningstariferna är i stort sett likartade över hela landet. Detaljtaxorna är däremot av mycket olika slag såväl till sin uppbyggnad som med hänsyn till de olika strömvavgifter som ingår i desamma. Det pris abonnenten får erlägga kan därför variera avsevärt inom olika delar av landet, vilket sammanhänger med att distributionskostnaderna är lägre inom tätorter och tätbebyggda landsdelar än inom glesbygder. En värdeskatt å priset på lågspänd kraft kan därför aldrig bli rättvis. Skillnaden i taxorna ger till resultat att en landsbygdsabbonnent kan få betala 50—70 procent högre elskatt än abonnenten i en stad vid samma förbrukning. Det har även visat sig vara omständligt ur uppbörds- och redovisningssynpunkt att uttaga elskatt såsom värdeskatt av de många detaljabbonnenterna. Uttagande av styckeskatt av detaljabbonnenterna medför en betydlig förenkling av elräkningarna och sparar härigenom arbete för elkraftdistributörerna och underlättar kontrollen för såväl statsverket som abonnenten.

En återgång till styckeskatt å detaljdistribuerad elkraft skulle medföra att varje abonnent fick betala en skatt som motsvarar hans förbrukning. Då den totala detaljförbrukningen ökat väsentligt sedan 1952, kan man räkna med att statsverket med en skattesats av 1 öre/kWh skulle få en intäkt av cirka 80 miljoner kronor, vilket torde motsvara vad man räknat med att få in genom en 7-procentig värdeskatt. Det totala belopp som beräknas inflyta genom elskatten under budgetåret 1959/60, 128 miljoner kronor, förblir sålunda oförändrat. En rättvisare och enklare beskattning av elkraft för s. k. borgerliga ändamål genom en styckeskatt av 1 öre/kWh skulle alltså icke innebära någon inkomstminskning för statsverket.

Yttranden

Över motionerna har utskottet under hand inhämtat yttranden från *Kontrollstyrelsen* och *Landsbygdens elnämnd*.

I en till bevillningsutskottet ingiven skrift har *Svenska elverksföreningen* bestämt avstyrkt bifall till de förevarande motionerna.

Kontrollstyrelsen har av skäl, som anföres i ett av styrelsen inhämtat yttrande från *energiskattenämnden*, funnit sig icke böra tillstyrka bifall till motionsyrkandena.

Energiskattenämnden anför i sitt förenämnda yttrande till kontrollstyrelsen följande.

Det framhålles i motionerna, att den nuvarande beskattningen av elektrisk kraft för borgerliga ändamål icke är rättvis utan innebär, att förbrukarna på landsbygden och speciellt i glesbygderna beskattas hårdare än för-

brukarna i tätorter. Vissa exempel på beskattningens verkningar i olika fall lämnas i motionerna. En mera rättvis beskattning skulle enligt motionerna I: 297 och II: 367 erhållas genom att skatten för den ifrågakvarande kraften omlägges till styckeskatt efter 1 öre per kWh. En sådan beskattningsform skulle enligt motionärerna ävenledes betydligt förenkla elräkningarna och minska distributörernas arbete med skatten samtidigt som skattekontrollen skulle underlättas. Motionerna I: 283 och II: 354 synes syfta till en sådan omläggning av beskattningen, att skatten uttages icke såsom för närvarande på avgifterna till förbrukarna utan på de avgifter för kraften distributör har att erlägga till kraftproducent.

Såväl en styckebesättning som en beskattning efter värdet har både för- och nackdelar. Styckeskatten innebär, att ojämnheter i skattetrycket på grund av olika höga kraftavgifter inom olika områden icke uppkommer, samtidigt som denna skatteform vid tillämpning av taxor, där den rörliga delen av kraftkostnaden är låg, mera än en värdeskatt ger anledning till sparsamhet med kraften. En odifferentierad styckeskatt innebär emellertid även att kraft, som med hänsyn till sin karaktär eller speciella användning endast kan försälgas till lägre pris än som tillämpas för mera ordinära kraftleveranser, kommer att belastas alltför hårt, varigenom en eljest befogad användning av kraften kan bortfalla. Sålunda kan exempelvis kraft för vissa uppvärmningsändamål, såsom bageriugnar, eller överskottskraft med kort varaktighet icke bära en lika hög skatt som kraft med mera ordinär användning. Inom delar av landet, främst Norrland, där kraftförbrukningen på grund av de yttre förhållandena är hög, kommer vidare en styckeskatt att vid nu gällande taxor i flertalet fall innebära en högre skattebelastning än en värdeskatt.

Värdeskatten ansluter sig direkt till det i varje särskilt fall debiterade kraftpriset och därmed vanligen till förmågan att bära skatten. Denna skatteform är vidare mindre tariffrubbande än en styckeskatt. I den mån pris-skillnader föreligger mellan olika områden i fråga om tekniskt likvärdig kraft, medför den dock ojämnheter i skattetrycket som kan verka irrationella. Sagda olägenhet har dock blivit allt mindre framträdande med hänsyn till att en utjämning av kraftpriserna inom olika områden skett och alltför jämt fortgår. Skillnaderna mellan kraftpriserna inom tätorter och landsbygd är normalt icke så stora som de i motionerna givna exemplen kan tyda på. Enligt elverksföreningens statistik var genomsnittspriset år 1957 för borgerlig kraftförbrukning (bostäder, jordbruk, handel och hantverk etc.) endast omkring 2 öre per kWh högre på landsbygden än inom tätorter och denna prisskillnad torde ha krympt något under år 1958. Enligt samma statistik var år 1958 det genomsnittliga kraftpriset exklusive skatt för bostadsabonnenter med en årlig förbrukning av 1 500 kWh — den genomsnittliga förbrukningen hos bostadsabonnenter med elektrisk spis och annan i hemmen vanligen förekommande elektrisk utrustning — endast 0,7 öre per kWh högre på landsbygden än i tätorter. Detta motsvarar en merskatt för förbrukarna på landsbygden jämfört med förbrukarna i tätorter av omkring 75 öre per år och abonnent.

De anförda värdena är såsom framhållits genomsnittsvärden. Inom enskilda områden kan kraftpriserna på grund av speciella förhållanden vara särskilt höga. Skattebelastningen inom dylika områden kan vid tillämpning av värdeskatten bli väl hård jämfört med landet i övrigt. Emellertid kan skatten i dylikt fall enligt gällande bestämmelser (15 § 2 mom. energiskatteförrordningen) nedsättas efter ansökan hos kontrollstyrelsen.

Ur debiterings- och uppbördssynpunkt torde, i motsats till vad motionärerna anför, en värdeskatt normalt vara att föredraga. Endast i de fall

där skatten uträknas särskilt på varje räkning och debiteras manuellt, torde en styckeskatt, om den utgår med jämnt belopp, i här ifrågavarande hänseende ha fördelar framför en värdeskatt. En dylik separat debitering är dock icke regel. Skatten kan nämligen — och detta sker i mycket stor utsträckning — inkluderas i kraftavgifterna, varvid på räkningen endast angives, att skatt enligt gällande skattesats ingår i avgifterna. Vid en värdeskatt blir i sådant fall beräkningen av skatten synnerligen enkel. Den totala skatt, som distributören skall redovisa, framkommer nämligen såsom en procentandel av totalt debiterade avgifter, vilka av bokföringsskäl ändock måste sammanräknas. Oavsett om skatten inkluderas i kraftavgifterna eller ej, torde vidare ur ren kontrollsynpunkt värdeskatten erbjuda fördelar framför en styckeskatt.

I samband med tillkomsten av energiskatten prövades frågan om styckeskatt eller värdeskatt ingående. Särskilda skäl, som är av den art att en omläggning nu skulle vara motiverad, har såvitt nämnden kan finna icke tillkommit. En höjning av skattesatsen har visserligen inträffat, men denna höjning är icke så stor, att den torde kunna påverka ett ställningstagande i frågan. De påtalade skillnaderna i skattebelastning mellan landsbygd och tätorter är såsom framhållits i det föregående normalt icke av större betydelse. Med hänsyn till vad sålunda anförts och då alltför täta omläggningar av skattesystem ur såväl kostnads- som övriga synpunkter bör undvikas, måste nämnden bestämt avråda från att beskattningen å elektrisk kraft nu omläggas från värdeskatt till styckeskatt.

Vad härefter angår den i motionerna I: 283 och II: 354 föreslagna utformningen av skatten, varigenom denna skulle beräknas på de av kraftproducenten debiterade avgifterna vid försäljning till distributör, kan konstateras att en sådan anordning av beskattningen knappast är praktiskt genomförbar. Det torde härvidlag vara till fyllest att erinra om att kraften på sin väg från producent till förbrukare i många fall passerar flera olika distributionsled, att kraftproducenter i stor omfattning bedriver försäljning av kraft direkt till förbrukare enligt taxor, som överensstämmer med de av renodlade distributionsföretag tillämpade, och att distributör i vissa fall anskaffar kraft icke enbart genom inköp utan även genom egen produktion. Härtill kommer att en differentiering av skatten på kraft efter olika skattesatser — 10 procent för kraft till industridrift, 7 procent för kraft till andra ändamål — och ett särskiljande av kraft för skattefri förbrukning icke naturligen låter sig inpassa i ett dylikt system. Dessa och liknande förhållanden gör att en beskattning av angiven innebörd för att fungera måste kompletteras med så många specialföreskrifter, att den skulle bli alltför otymplig i tillämpningen. Den skulle därjämte förutsätta en höjning av skattesatserna för ernående av oförändrad skatteinkomst. Under hänvisning till vad sålunda anförts finner nämnden sig ej heller kunna förorda en ändring av beskattningen enligt nu angivna riktlinjer.

Landsbygdens elnämnd anför i huvudsak följande.

I motionerna I: 283 och II: 354 framhålles bl. a. att frågan om värdeskatt eller styckeskatt icke är av avgörande betydelse. Det väsentliga är i stället, att utformningen blir praktisk och rättvis oavsett vilket system som tillämpas. I några av de yttranden som avgavs över finansdepartementets promemoria angående införandet av elskatt på detaljdistribuerad kraft, framhölls att icke något av de båda alternativen värdeskatt eller styckeskatt kunde betraktas som fullt rättvist. Elnämnden delar denna uppfattning. Om detaljtaxorna varit lika över hela landet skulle naturligtvis en värdeskatt varit

att föredraga. Som bekant varierar emellertid kraftpriset inom detaljdistributionen inom mycket vida gränser beroende på omständigheter, som icke i och för sig bör utöva någon inverkan på skattens storlek. Det kan sålunda icke anses rimligt, att abonnenter som är bosatta inom områden där distributionskostnaderna är särskilt höga skall tvingas erlägga högre elskatt än abonnenter som är gynnade genom låga eltaxor.

Särskilt för detaljdistributionsföretagen på landsbygden är debiteringen av värdeskatt omständlig och förenad med icke obetydliga svårigheter för företagen när det gäller att beräkna de fasta avgifter som enligt energiskatteförordningen skall skattebeläggas. Inom en distributionsförening kan t. ex. grundavgiften, å vilken elskatt normalt skall utgå, innefatta en särskild ombyggnadsavgift för täckning av eller som bidrag till kostnaden för mera omfattande förstärknings- och ombyggnadsarbeten. Enligt elnämndens uppfattning bör ombyggnadsavgiften därför fråndragas grundavgiften, innan skattebeloppet uträknas. En styckeskatt skulle med hänsyn härtill medföra en icke obetydlig förenkling av debiteringen av elskatten och därmed även förenklad kontroll på att rätt skattebelopp uttages.

Under återopande av vad ovan anförts tillstyrker elnämnden den i motionerna I: 283 och II: 354 gjorda hemställan om omläggning av ifrågavarande beskattning såtillvida, att beskattningsvärdet för beräkning av energiskatt å elektrisk kraft må vara lika med summan av de avgifter, varmed producenten av elektrisk kraft debiterar förbrukaren.

I motionerna I: 297 och II: 367 hemställs, att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av ifrågavarande beskattning, att med verkan från och med den 1 juli 1959 värdeskattpincipen ersättes med en styckeskatt utgörande 1 öre/kWh.

Elnämnden kan helt ansluta sig till jämväl detta förslag, eftersom det samma går helt i linje med ovanstående resonemang och en styckeskatt med 1 öre/kWh torde motivera den skattesats, som avsågs vid fattandet av 1957 års riksdagsbeslut i frågan.

Utskottet

I de förevarande motionerna har yrkats vissa ändringar i förordningen om allmän energiskatt avseende s. k. borgerlig förbrukning av elektrisk kraft.

Utskottet behandlar till en början yrkandet i de likalydande motionerna I: 297 och II: 367, att den nuvarande värdeskatten å 7 procent av de avgifter, som förbrukaren har att erlägga för kraften, skall ersättas av en styckeskatt å 1 öre per kilowattimme. Till stöd för yrkandet har bl. a. anförts att gällande bestämmelser för beskattningen av lågspänd kraft på grund av skillnaden i taxorna medfört, att förbrukare på landsbygden blir hårdare beskattade än förbrukare i tätorterna. Enligt motionärernas mening skulle en styckeskatt vara mer rättvis och bidra till att förenkla debiteringsförfarandet samt underlätta kontrollen för såväl staten som abonnenterna.

Såsom av energiskattnämndens yttrande över motionerna framgår är skillnaden mellan kraftpriserna i tätorter och på landsbygden genomsnittligt sett inte så stor, som motionärerna velat göra gällande. Nämnden fram-

håller dessutom att en fortgående utjämning under senare år skett av kraftpriserna inom olika delar av landet. På grund av speciella förhållanden är kraftpriset emellertid inom enstaka områden alltjämt väsentligt högre än för landet som helhet, vilket medfört ojämnheter i skattetrycket. Detta förutsågs även vid lagstiftningens tillkomst och enligt bestämmelserna i 15 § energiskatteförordningen kan skatten i sådana fall nedsättas efter ansökan hos kontrollstyrelsen. I motsats till vad motionärerna anfört torde en värdeskatt för ett flertal elverk och andra distributörer, nämligen de med maskinell debitering av avgifterna, vara att föredraga ur debiterings- och kontrollsynpunkt och en genomgripande omläggning av skattesystemet skulle för dessa kraftdistributörers del medföra betydande kostnader och besvär. Inräknas skatten i kraftpriset, vilken metod, enligt vad som upplysts, tillämpas av många distributörer, medför debiteringen av värdeskatten inte något som helst extra arbete för distributören och det totala skattebelopp, som skall redovisas, erhålles i en enda uträkning såsom en procentandel av totalt debiterade avgifter. Om den nuvarande värdeskatten å 7 procent ersättes av en styckeskatt å 1 öre per kilowattimme, skulle detta dessutom medföra en skattehöjning för abonnenter såväl på landsbygden som i tätorterna. Utskottet vill vidare framhålla, att vid energiskatteförordningens tillkomst år 1957 noga övervägdes vilket beskattningssystem, som var mest ändamålsenligt. Den vid föregående års riksdag genomförda höjningen av skattesatsen med två procent är inte av sådan storlek, att den kan påverka det tidigare ställningstagandet i frågan. Utskottet anser sig därför inte kunna tillstyrka bifall till de likalydande motionerna I: 297 och II: 367.

I de likalydande motionerna I: 283 och II: 354 har hemställts att beskattningsvärdet för beräkning av energiskatt på elektrisk kraft skall vara lika med summan av de avgifter, varmed producenten debiterar förbrukaren. Motionärerna synes åsyfta, att skatten skall beräknas endast på de av kraftproducenten debiterade avgifterna vid försäljning till distributören, under det att i beskattningsvärdet enligt gällande bestämmelser även inräknas kraftdistributörens kostnader för administration, underhåll av elnätet o. d.

En sådan anordning, som den motionärerna förordar, skulle få till följd att abonnenter, som inte inköper kraft direkt från producenten, skulle få en sänkning av energiskatten, som inte kommer det stora antalet övriga förbrukare till del. I viss utsträckning skulle olikheter således fortfarande kvarstå i skattebelastningen mellan abonnentgrupper med likartad förbrukning. Därjämte skulle statsverkets inkomster vid oförändrat procentuellt skatteuttag minska avsevärt, vilket inte synes böra ifrågakomma i nuvarande statsfinansiella läge. Om skatten utformas i enlighet med motionärernas förslag måste lagstiftningen dessutom kompletteras med en mängd specialföreskrifter, som i och för sig är ägnade att försvåra den praktiska tillämpningen av bestämmelserna. Av det anförda framgår att utskottet inte kan tillstyrka den i de likalydande motionerna I: 283 och II: 354 föreslagna omläggningen av beskattningen av elektrisk kraft för borgerliga ändamål.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 283 av herrar Georg Carlsson och Franzén samt II: 354 av herr Elmwall m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; samt

2) att de likalydande motionerna I: 297 av herr Mattsson och II: 367 av herr Eriksson i Bäckmora m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 19 mars 1959

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Eriksson, Snygg, Spetz, Söderquist, Oscar Carlsson, Bengtson, Wärnberg, Hellebladh, Yngve Nilsson och Mattsson; samt

från andra kammaren: herrar Ericsson i Kinna, Brandt i Aspabruk, Kollberg, Allard, Magnusson i Borås, Nilsson i Bästekille, Christenson i Malmö, Asp, Andersson i Essvik och Eriksson i Bäckmora.

Reservation

av herrar *Bengtson*, *Mattsson* och *Eriksson* i Bäckmora, vilka — under åberopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 297 och II: 367 — ansett, att utskottet under punkt 2 bort hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till nämnda motioner, antaga följande

Förslag

till

*förordning angående ändring i förordningen den 31 maj 1957
(nr 262) om allmän energiskatt*

Härigenom förordnas, att 14 § 1 mom. förordningen den 31 maj 1957 om allmän energiskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives samt att till 15 § nämnda förordning skall fogas ett nytt moment, beteckat 3 mom., av lydelse som i det följande angives.

14 §.

1 mom. Skatten utgår

a) för elektrisk — — — beskattningsvärde och

b) för annan elektrisk kraft med ett öre för kilowattimme.

Såsom driftställe — — — huvudsak gemensam.

Med beskattningsår — — — 30 juni.

Beskattningsvärdet är — — — icke skatt.

15 §.

3 mom. Kontrollstyrelsen äger förordna, att skatten för kraft, som avses i 14 § 1 mom. b) och som levereras såsom överskottskraft, skall utgå med sju procent av kraftens beskattningsvärde.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1959.

Utan hinder därav skall dock skatten beräknas enligt tidigare lydelse av 14 § 1 mom.

i fråga om elektrisk kraft, för vilken kraftavgift helt eller delvis utgår efter uppmätt energiförbrukning: för tiden före första avläsningen av energiförbrukningen efter den 30 juni 1959 och

i fråga om annan elektrisk kraft: för redovisningsperiod, som till någon del hänförs till tiden före den 1 juli 1959.